

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/5/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1106226542
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Patricia Skotnická
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1106226542.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Patricie Skotnickej a sudcov JUDr. Romana Bolebrucha a JUDr. Alexandry Hanusovej v spore žalobcu: P. L. U. U..G..C., N.: XX XXX XXX, I. X, I., zastúpeného T. N. Y. U., I. X, I., proti žalovanej: Slovenská G., P. T. W. W. T. U. U. G., G. XX, X., za Ú. N. Y. I. Y., Z.T. XX, X., Z. X. I. K., U..G..C., N.C.: XX XXX XXX, B. U. XX, X., o náhradu škody, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 15.06.2021, č.k. 11C/131/2006-340, takto

rozhodol:

Odvolací súd n e o d p ú š ť a žalobcovi zmeškanie lehoty na doplnenie odvolania.

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.

Žalovanej nepriznáva proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

Intervenientovi na strane žalovanej priznáva proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 15.06.2021, č.k. 11C/131/2006-340, zamietol žalobu (výrok I.), žalovanej nepriznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania (výrok II.) a rozhodol, že intervenient na strane žalovanej má proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške náhrady ktorej rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom (výrok III.).

2. V odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 17.08.2006, v spojení s jej doplnením zo dňa 07.11.2006, domáhal pôvodne voči súdnemu exekútorovi Y. I. Y. zaplata sumy 2.306,21 eura s príslušenstvom; pôvodná istina predstavovala sumu 1.902,74 eura (57.322,-Sk). Dôvodil, že súdny exekútor sa za pomoci sudkyne Okresného súdu Bratislava I, Y. X., v konaní vedenom pod sp. zn. 32Exre/16/2005, Sro 4397/B, vydaním nezákonných exekučných príkazov doručených žalobcovi dňa 25.01.2005 a nezákonného uznesenia Okresného súdu Bratislava I zo dňa 19.05.2005 pokúsili o jeho nezákonnú a protiústavnú likvidáciu, a to tým, že mu privodili úpadok, žalobca nemohol podnikat' a uzatvárať nové zmluvy, v dôsledku čoho vykázal za účtovný rok 2005 stratu v sume 24.582,12 eura (740.561,-Sk), za I. kvartál roka 2006 stratu v sume 11.460,48 eura (345.258,50 Sk) a za II. kvartál roka 2006 stratu v sume 18.539,96 eura (558.534,77 Sk), pričom podľa výpisov z účtu mal zastavený i cash flow. Na uvedenom základe preto počnúc od 25.01.2005 tieto subjekty zodpovedali za všetky škody a náklady spoločnosti, okrem iného aj za úhradu odvodov do U. L., L. X.. Žalobca v ďalšom poukázal na to, že súdny exekútor si zaobstaral uznesenie s antidatovanou doložkou právoplatnosti a na jeho podklade vyvíjal protizákonnú činnosť namierenú voči nemu, pričom ako osoba s právnickým vzdelaním

musel vedieť, že koná nezákonne s cieľom ho zlikvidovať, prívodiť škodu jeho zamestnancom a konaním vykazujúcim znaky zneužitia právomoci verejného činiteľa sa snažil získať bezdôvodné obohatenie v sume 40.828,52 eura (1.230.000 Sk), čomu napomáhali aj sudkyne Okresného súdu Bratislava I vydaním nezákonných uznesení. Žalobca uzavrel, že súdny exekútor zodpovedal za spôsobenú škodu, keďže porušil základné zásady exekučnej činnosti.

3. Podaním doručeným konajúcemu súdu dňa 07.11.2006 (pred doručením žaloby protistrane) žalobca rozšíril žalobou uplatnený nárok o sumu 403,47 eura (12.155,-Sk) s príslušenstvom, zodpovedajúcej výške odvodov do Sociálnej poisťovne za obdobie nezákonnej exekúcie, a to za mesiace 10/2005, 12/2005 až 03/2006, podľa rozhodnutia Sociálnej poisťovne, č. 332-4935-GC-04/2006.

4. Žalobca podaním zo dňa 28.12.2006 v spojení s jeho doplnením zo dňa 15.03.2013 navrhol, aby z konania vystúpil pôvodne žalovaný súdny exekútor Y. I. Y. a na jeho miesto vstúpila ako žalovaná Slovenská G., P. Z. T. U. U. G.. Súd prvej inštancie uznesením zo dňa 30.09.2013, č.k. 11C/131/2006-128, za predchádzajúceho súhlasu účastníkov konania (v súčasnosti strán sporu - pozn. odvolacieho súdu) pripustil zámenu na strane žalovanej, v zmysle ktorej sa žalovaným subjektom stala Slovenská republika. Zároveň, na návrh žalovanej konajúci súd uznesením zo dňa 03.03.2014, č.k. 11C/131/2016-161, pripustil vstup Y. I. Y. ako vedľajšieho účastníka do konania.

5. Súd prvej inštancie rozhodol o veci meritórne prvý krát rozsudkom zo dňa 25.04.2014, č.k. 11C/131/2006-182, ktorým žalobu ako nedôvodnú zamietol, žalovanej náhradu trov konania nepriznal a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi vyčíslené trovy konania do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Krajský súd v Bratislave, na odvolanie žalobcu, uznesením zo dňa 30.09.2019, sp. zn. 3Co/121/2019, prvoinštančný rozsudok zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu procesného pochybenia pri predvolávaní žalobcu na pojednávanie dňa 25.04.2014, na ktorom vec prejednal a rozhodol v jeho neprítomnosti, aj keď na to neboli splnené podmienky; týmto postupom žalobcovi znemožnil realizáciu jemu prislúchajúcich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. Odvolací súd uložil súdu prvej inštancie povinnosť opätovne sa zaoberať opodstatnenosťou žalobného nároku v intenciách prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany strán sporu.

6. Vzhľadom na zákonný zánik inštitútu vedľajšieho účastníctva v konaní po prijatí zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) oznámil súdny exekútor Y. I. Y. podaním doručeným konajúcemu súdu dňa 21.05.2020 vstup do prebiehajúceho konania, čo odôvodnil regresným nárokom žalovanej voči nemu v prípade jej neúspechu v konaní. Vzhľadom na žalobcov nesúhlas so vstupom súdneho exekútora ako intervenienta do konania, súd prvej inštancie uznesením zo dňa 10.09.2020, č.k. 11C/131/2006-276, vstup Y. I. Y., súdneho exekútora so sídlom Z.Á. XX, X., do konania ako intervenienta na strane žalovanej pripustil; mal za to, že právny záujem intervenienta na výsledku konania je daný možnosťou regresnej náhrady škody štátu (žalovanej) voči súdному exekútorovi.

7. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie a po ustálení skutkového stavu konštatoval, že žalobca sa domáhal nároku na náhradu škody, ktorý nepochybne a určito vymedzil opísaním skutkového stavu, čím v rámci svojej dispozície vymedzil i predmet konania. V tejto súvislosti zdôraznil, že opísanie rozhodujúcich skutočností je spolu so žalobným petitom, ktorým je súd viazaný a nemôže ho prekročiť, povinnosťou žalobcu. Predmetom konania tak bola náhrada škody spôsobená 1/ nezákonným rozhodnutím vydaným intervenientom (súdny exekútorom) v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 32Exre/16/2005, konkrétne išlo o exekučný príkaz na vykonanie exekúcie na obchodný podiel povinného U.- Q.- N.. Y. U., v spoločnosti žalobcu, a 2/ nezákonným rozhodnutím Okresného súdu Bratislava I zo dňa 19.05.2005, sp. zn. Sro/4397/B, ktorým tento na podklade exekučného príkazu povolil vykonanie výmazu spoločníka N.. Y. U. a zapísanie exekúcie na jeho obchodný podiel v spoločnosti žalobcu. Podľa žalobcu mali byť uvedené rozhodnutia príčinou jeho úpadku a zastavenia toku finančných prostriedkov do Sociálnej poisťovne; uplatnená škoda v sume 2.306,21 eura (57.322,-Sk + 12.155,-Sk) so špecifikovaným úrokom z omeškania a sankčným úrokom predstavovala dlžné poistné do Sociálnej poisťovne za obdobie 04/2005 až 03/2006.

8. Pri takto ustálenom predmete konania mal súd prvej inštancie za preukázanú pasívnu vecnú legitímáciu žalovanej, vyplývajúcu z hmotnoprávnej úpravy zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“), keď k žalobou

uplatnenej škode v materiálnej sfére žalobcu ako poškodeného malo dôjsť činnosťou orgánov verejnej moci, konkrétne súdneho exekútora, ako štátom splnomocnenej osoby na uskutočňovanie núteného výkonu rozhodnutí, pri výkone exekučnej činnosti, ako aj súdu pri výkone verejnej moci v súdnom konaní. Za konanie oboch subjektov, zabezpečujúcich z poverenia štátu výkon verejnej moci, zodpovedal štát, t.j. žalovaná. Žalovanú v konaní zastupovalo Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z. Konajúci súd podotkol, že označenie žalovanej strany v sporovom konaní je vo výlučnej dispozícii žalobcu, ktorý ako dominus litis (pán sporu) určuje, kto bude žalovanou stranou, čím nesie i zodpovednosť za preukázanie jej pasívnej vecnej legitímácie. So zreteľom na skutočnosť, že žalobca na výzvu konajúceho súdu ohľadne potreby jednoznačnej individualizácie žalovaného subjektu vyslovene uviedol, že nenavrhuje zmenu žalovaného subjektu, súd prvej inštancie prejednával žalobný nárok ako nárok uplatnený voči štátu, ktorého vecná legitímácia v spore bola daná jeho zodpovednosťou za výkon verejnej moci súdnym exekútorom, rovnako ako aj súdom.

9. Následne súd prvej inštancie, konštatujúc splnenie procesnej podmienky predbežného prerokovania nároku na náhradu škody, a to aj vo vzťahu k rozšíreniu žaloby o sumu 403,47 eura (12.155,-Sk) (viď žiadosti zo dňa 17.08.2006 a 08.11.2006), zaoberal sa danosťou predpokladov na vyvedenie zodpovednosti žalovanej za škodu, ktoré musia byť splnené kumulatívne, a to a) existenciou nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu, b) vznikom škody alebo nemajetkovej ujmy a c) príčinnou súvislosťou medzi nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a vznikom škody; ich preukázanie v civilnom sporovom konaní pritom zaťažovalo žalobcu.

10. Vo vzťahu k nezákonnému exekučnému príkazu vydanému intervenientom v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. Ex 365/2002, súd prvej inštancie s poukazom na § 37 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“) podotkol, že účastníkom exekučného konania je oprávnený a povinný. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca sa, ako obchodná spoločnosť, nestal účastníkom predmetného exekučného konania, a preto bol v zmysle § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. vylúčený z práva na uplatnenie náhrady škody titulom nezákonných rozhodnutí vydaných v rámci tohto konania. Exekučné konanie vedené pod sp. zn. Ex 365/2002, začalo a prebiehalo na návrh oprávneného: Union poisťovacia spoločnosť, proti povinnému: N.. Y. U., t. j. nie proti žalobcovi, ale proti fyzickej osobe. V zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. sa pritom náhrady škody titulom nezákonných rozhodnutí môže domáhať len účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku právoplatného rozhodnutia, ktoré bolo pre nezákonnosť zmenené alebo zrušené príslušným orgánom. Konajúci súd sa preto plne stotožnil s procesnou obranou žalovanej, podporenou aj intervenientom vystupujúcim na jej strane, o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu vo vzťahu k tomuto titulu nároku na náhradu škody. Zároveň podotkol, že exekučný príkaz ani nemožno klasifikovať ako nezákonné rozhodnutie v zmysle § 6 zákona č. 514/2003 Z.z.

11. Odhliadnuc od záveru o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a povahy exekučného príkazu súd prvej inštancie okrajovo poukázal i na účinky vydania príkazu na vykonanie exekúcie postihnutím obchodného podielu, ktorými sú nemožnosť disponovať týmto obchodným podielom, nevyplatenie vyrovnacieho podielu spoločníkovi a súčasne, po jeho doručení registrovému súdu, aj vyvolanie účinku v podobe začatia ex offo konania o výmaze povinného, príp. o zrušení obchodnej spoločnosti. K právnym následkom uvedeným v uznesení registrového súdu zo dňa 19.05.2005, sp. zn. Sro 437/B, vydanom na návrh súdneho exekútora však dochádza až na základe právoplatného rozhodnutia súdu, ktoré má konštitutívny charakter. Uvedené právne skutočnosti však podľa mienky konajúceho súdu nemali priamu príčinnú súvislosť s platením odvodovej povinnosti žalobcu. Plnenie odvodovej povinnosti je normatívnou povinnosťou vyplývajúcou z predpisov verejného práva (§ 128 a § 141 zákona č. 461/2003 Z.z.), ktorá vzniká zo zákona, a túto by si žalobca bol povinný plniť bez ohľadu na vydaný exekučný príkaz, ku ktorého realizácii napokon ani nedošlo; uvedené podporil i záver vyslovený v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29.03.2007, sp. zn. 3Cdo/32/2007, publikovaného pod R 28/2008. Napokon, v konaní bolo preukázané, že k vykonaniu exekúcie postihnutím majetku žalobcu zo strany intervenienta ani nedošlo, nedošlo ani k výmazu jeho spoločníka a spoločnosti samotnej z obchodného registra, pričom žalobca nepreukázal ani nemožnosť podnikania ako dôsledok rozhodnutia, či postupu súdneho exekútora. Pokiaľ by preto žalobca bol aj nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia na uplatnenie žalovaného nároku, z opísaných účinkov spôsobu vykonávania exekúcie by nebolo možné vyvodiť nielen záver o kauzálnom nexuse medzi neplnením odvodovej povinnosti žalobcu a exekúciou na obchodný podiel jeho jediného spoločníka, ale ani so vznikom škody spočívajúcej v zmenšení

jeho majetku o sumu vyrubenej odvodovej povinnosti a jej príslušenstva, ktorú napokon žalobca ani nepreukázal.

12. Pokiaľ išlo o v poradí druhý žalobcom vymedzeného titul náhrady škody, a to uznesenie Okresného súdu Bratislava I zo dňa 19.05.2005, sp. zn. Sro 4397/B, ktorým povolil vykonanie výmazu spoločníka N.. Y. U. a zapísanie exekúcie na jeho obchodný podiel u žalobcu, konajúci súd konštatoval, že toto uznesenie nespĺňalo atribúty nezákonného rozhodnutia v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., nakoľko bolo zrušené na základe riadneho opravného prostriedku, a teda nie ako právoplatné. Na uvedenom základe, za súčasnej aplikácie § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. a), § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1 a § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., súd prvej inštancie uzavrel, že žalobca nepreukázal splnenie ani jednej zo zákonodarcom kumulatívne stanovených podmienok pre vyvodenie zodpovednosti žalovanej za škodu, a preto jeho žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol.

13. Okrajovo konajúci súd podotkol, že v dôsledku neunesenia dôkazného bremena ohľadne preukázania vzniku škody a príčinnej súvislosti by nemohla byť založená ani zodpovednosť štátu za prípadný nesprávny úradný postup intervenienta, ktorý vydaním exekučného príkazu na vykonanie exekúcie na obchodný podiel povinného nepostupoval správne, čo vyplynulo aj zo stanoviska Slovenskej komory exekútorov zo dňa 29.06.2006; túto skutočnosť napokon nerozporoval ani samotný intervenient.

14. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vyjadril i k dôvodom, pre ktoré nevykonal žalobcom navrhované dokazovanie výsluchom p. T. Y. a p. P. U. (bez označenia konkrétnych skutočností, ktorých preukázanie sa malo týmito dôkazmi v danej veci zabezpečiť), ako i predložením poisťnej zmluvy intervenienta na strane žalovanej majúc za to, že vykonanie týchto dôkazov nebolo pre rozhodnutie o veci potrebné, keďže nebolo spôsobilé viesť k inému ako prijatému záveru o nesplnení podmienok pre založenie zodpovednosti žalovanej za tvrdenú škodu; dodal pritom, že poisťný vzťah intervenienta sám o sebe nevylučuje uplatnenie regresného nároku a postih zo strany žalovanej voči súdnemu exekútorovi.

15. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa zásady úspechu v spore v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p., keď v konaní plne úspešnej žalovanej a intervenientovi na jej strane vznikol nárok na náhradu trov konania proti neúspešnému žalobcovi. Vzhľadom na to, že žalovanej žiadne trovy v konaní nevznikli, konajúci súd jej nárok na ich náhradu nepriznal. Intervenientovi na strane žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, majúc za to, že vo veci neboli splnené podmienky pre aplikáciu ustanovenia § 257 C.s.p. Súd prvej inštancie pritom vychádzal z toho, že účasť intervenienta v konaní, pôvodne vystupujúceho ako žalovaná strana, bola po zámene účastníkov konania (strán sporu) pripustená právoplatnými uzneseniami, a po zmene procesného kódexu, za dodržania procesného postupu predpokladaného ustanovením § 81 až § 83 C.s.p. uznesením zo dňa 10.09.2020, č.k. 11C/131/2006-276; intervenientovi na strane žalovanej tak prislúchali procesné práva a povinnosti s výnimkou tých, ktoré mohol realizovať len za súhlasu strany, na ktorej vystupoval (§ 85 C.s.p.). K takýmto procesným právam patrilo aj nárok intervenienta na náhradu trov vzniknutých mu v konaní, za predpokladu úspechu strany, ktorej v konaní pomáhal; uvedenému pritom korelovala rovnaká (spolu)povinnosť intervenienta na náhradu trov konania protistrany, pokiaľ by strana, ktorej v konaní pomáhal, nebola v konaní úspešná. Na uvedený nárok na náhradu trov konania nemala bez ďalšieho vplyv skutočnosť, že intervenient, disponujúci právnickým vzdelaním, splnomocnil svojím zastúpením v konaní advokáta. Právo strany sporu, rovnako ako aj intervenienta, dať sa v konaní zastúpiť je ústavným právom podľa článku 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky premietnutým do § 9 ods. 1 C.s.p. Civilný sporový poriadok v žiadnom ustanovení nevylučuje možnosť intervenienta, majúceho osobitné postavenie v spore (subjekt sui generis), dať sa zastúpiť a nevylučuje ho ani z nároku na náhradu trov, ktoré mu v konaní vzniknú. Pokiaľ išlo o namietanú účelnosť trov právneho zastúpenia tú treba posudzovať v súvislosti s konkrétnymi úkonmi právnej služby a účelnosťou ich vynaloženia. Súd prvej inštancie podotkol, že žalobca si musel byť vedomý skutočností, že konaním iniciovaným na základe jeho žaloby vzniknú žalovaným subjektom v konaní trovy, ktoré ho v prípade neúspechu budú zaťažovať, okrem prípadu danosti postupu podľa § 257 C.s.p. Rešpektujúc ústavný princíp rovnosti strán sporu a princíp všeobecnej spravodlivosti konajúci súd však s ohľadom na okolnosti prípadu nevidel žiadne dôvody pre uplatnenie tohto celkom výnimočného ustanovenia. Aplikácia ustanovenia § 257 C.s.p. v danej veci by, s ohľadom na množstvo žalobcom iniciovaných súdnych konaní a s tým spojených trov (aj) intervenienta, nezodpovedala jeho účelu, ktorým je odstránenie neprimeranej tvrdosti a dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu, pokiaľ ide o vedenie konania a jeho výsledok; napokon, dôvodom pre

nepriznanie náhrady trov konania nemôže byť ani žalobcom namietané porušenie povinností právneho zástupcu intervenienta podľa zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii, ktoré konajúci súd nezistil. Na podporu svojho právneho názoru súd prvej inštancie poukázal i na právne názory prezentované napr. v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 19.07.2012, sp. zn. 7Cdo/93/2012, v uznesení Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 14Co/104/2020, v rozsudku Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3CoPr/6/2020 a v rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 21Co/38/2017.

16. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. V jeho úvode uviedol, že pre existenciu objektívnej prekážky, a to odletu do X. na účely zdravotného pobytu, s návratom plánovaným na 21.08.2021, nemôže podať voči rozhodnutiu konajúceho súdu kvalifikované odvolanie; preto svoje odvolanie doplní do 15 dní po návrate zo zahraničia. Žalobca v ďalšom namietal, že postupom konajúceho súdu boli porušené jeho procesné práva, keďže tento mu nedoručil všetky písomnosti protistrany, a preto sa s nimi nemohol riadne oboznámiť a vyjadriť sa k nim. Následne konajúci súd vec posúdil po právnej stránke nesprávne, zmaril vykonanie dokazovania svedkami, ktorí zomreli (bez bližšej špecifikácie), nekonal so splnomocnenou advokátkou a v konaní ho diskriminoval. Zároveň žalobca namietal konanie intervenienta vystupujúceho na strane žalovanej ako špekulatívne, za ktoré mu nevznikol nárok na náhradu trov konania.

17. Žalobca doručil súdu prvej inštancie písomné podanie nazvané „odvolanie“, dané na poštovú prepravu dňa 30.08.2021, súčasťou ktorého bola i žiadosť o odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania. V ňom, s poukazom na odvolanie zo dňa 17.07.2021, tvoriaceho úvodnú časť tohto podania, žalobca ďalej uviedol, že v období od 17.07. do 22.08.2021 sa nachádzal na pobyte v zahraničí, čomu nasvedčovali predložené letenky, resp. boarding passy. Pre túto skutočnosť, ktorú považoval za ospravedlňiteľný dôvod pre zmeškание lehoty na podanie odvolania, nemohol voči meritórnemu rozhodnutiu súdu prvej inštancie uplatniť kvalifikované odvolanie. Žalobca mal za nesporné, že listom zo dňa 12.03.2013, ktorým reagoval na výzvu konajúceho súdu, oznámil adresu na doručovanie písomností, s ktorou sa stotožnil i Krajský súd v Bratislave v uznesení zo dňa 30.09.2019, sp. zn. 3Co/121/2019. Konajúci súd pochybil pokiaľ mu na túto adresu nedoručoval uznesenie zo dňa 03.03.2014, č.k. 11C/131/2006-161, o pripustení vstupu Y. I. Y. do konania ako vedľajšieho účastníka na strane žalovanej, ktoré nemohlo nadobudnúť právoplatnosť, rovnako ako ani uznesenie zo dňa 30.09.2013, č.k. 11C/131/2006-128, ktorým pripustil, aby z konania vystúpil dovtedajší žalovaný a na jeho miesto vstúpila ako žalovaná Slovenská republika, v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky; voči tomuto uzneseniu pritom ani nemohol podať odvolanie, čím mu bola odňatá možnosť konať. V dôsledku tohto pochybenia nemal konajúci súd riadne ustálený okruh strán sporu. Žalobca doposiaľ neobdržal ani vyjadrenie žalovaného k žalobe zo dňa 02.03.2009, ako ani jeho vyjadrenie zo dňa 28.11.2013 a 13.02.2014, tak, aby sa s nimi mohol riadne oboznámiť a vyjadriť sa k nim. Za tejto procesnej situácie konajúci súd podľa mienky žalobcu nemohol opakovane rozhodnúť arbitrárnym rozsudkom, ktorým jeho žalobu zamietol, žalovanej náhradu trov konania nepriznal, pričom intervenientovi vystupujúcemu na jej strane, ktorý sa nestal účastným konania, priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Z obsahu súdneho spisu pritom konajúci súd musel vedieť, že advokát zastupujúci nedobromyseľného intervenienta, zneužíva právo a koná v rozpore s ustanovením § 18 ods. 1 až ods. 3 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii, čo žalobca označil za flagrantné porušenie práva rovnosti, práva na kontradiktórne súdne konanie a za porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

18. V ďalšom žalobca konajúcemu súdu vytýkal nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktorému chýbala presvedčivosť, racionálnosť a ktorý bol výsledkom cieleného nespravodlivého, nekonzistentného postupu súdu prvej inštancie v spolupráci so žalovanou a zástupcom intervenienta; podľa mienky žalobcu mal konajúci súd úmysel voči nemu konať nezákonne a rozhodnúť v jeho neprospech. Na uvedenom základe navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

19. K odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril intervenient na strane žalovanej podaním zo dňa 30.09.2021, majúci za to, že nie je dôvodné. Pokiaľ išlo o dôvod zmeškania lehoty na podanie odvolania, za ktorý žalobca označil dovolenku, resp. zdravotný pobyt v zahraničí, tento podľa neho nijako nepreukázal, keď do súdneho spisu založil len letenky; nepreukázal tak ospravedlňiteľný dôvod neúčasti na procesnom úkone, za ktorý ustálená judikatúra považuje len chorobu podporenú lekársky uznanou

práceschopnosťou, resp. prekážku, ktorá nastala u strany sporu neočakávane, a preto ju nemohla predvídať.

20. Pokiaľ išlo o samotné odvolanie, žalobca v ňom neuvádzal žiadne právne relevantné dôvody nesprávnosti napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, keďže len vágne namietal porušenie jeho práva na nestranný súd, diskrimináciu a nesprávne právne posúdenie veci, a to i vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania. V súvislosti s ním sa pritom intervenient výslovne ohradil voči tvrdeniam žalobcu o jeho nedobromyseľnom a špekulatívnom vstupe do konania s cieľom „nabalíť sa na trovách“. Napadnutý rozsudok podľa neho predstavoval pozitívny príklad rozhodnutia, ktoré je koherentné, jednotlivé argumenty podporujú príslušný záver, pričom i premisy a prijaté úsudky majú znaky racionálnosti a presvedčivosti. Súd prvej inštancie nepochybil ani pri aplikácii hmotnoprávných predpisov, keď dospel k záveru o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, ktorú okolnosť tento v odvolaní ani nerozporoval. Zároveň sa riadne vysporiadal s argumentáciou žalobcu, uvádzajúc i dôvody, pre ktoré nevykonával ním navrhované dokazovanie; preto intervenient vyjadril podozrenie, že žalobca v poradí už druhým odvolaním mal len záujem časovo predĺžiť súdne konanie, aby sa vyhol plateniu náhrady trov konania. Žalobca pritom sám nekonal hospodárne, evidentne mal problém s identifikáciou uplatnených nárokov, nevediac pritom preukázať vznik škody, jej výšku, ani kauzálny nexus medzi nimi. Pokiaľ v odvolaní namietal nedoručenie niektorých uznesení konajúcim súdom, s týmito sa mohol žalobca oboznámiť pri nahliadnutí do súdneho spisu; napokon bol i osobne prítomný na pojednávaní dňa 15.06.2021, kde sa obsiahlo vyjadrovanie a procesné pochybenie konajúcemu súdu nevytýkal. Na predmetnom pojednávaní súd prvej inštancie pritom konštatoval, že nevykoná dokazovanie prečítaním, resp. oznámením podstatného obsahu nespochybných listinných dôkazov, voči ktorému postupu žalobca nemal námietky, a to ani v záverečnej reči.

21. Intervenient na strane žalovanej uzavrel, že považuje napadnutý rozsudok za vecne správny, jeho odôvodnenie za presvedčivé, vychádzajúce z výsledkov dostatočne osvedčeného skutkového stavu, na základe ktorého dospel konajúci súd k správnym skutkovým a následne i právnym záverom, a preto ho navrhol potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania.

22. Predtým ako odvolací súd pristúpil k vecnému preskúmaniu odvolania žalobcu, zaoberal sa jeho podaním zo dňa 30.08.2021 (č.l. 359 a nasl.), ktorým, okrem iného, požiadal i o odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania.

23. Podľa § 122 C.s.p. súd odpustí zmeškanie lehoty, ak ju strana, zástupca alebo procesný opatrovník zmeškal z ospravedliteľného dôvodu a bol preto vylúčený z úkonu, ktorý mu patrí. Návrh treba podať do 15 dní po odpadnutí prekážky a treba s ním spojiť i zmeškaný úkon.

24. Podľa § 362 ods. 1 C.s.p. odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

25. Podľa § 365 ods. 3 C.s.p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

26. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca napadol podaním zo dňa 17.07.2021, nazvaným odvolanie, rozsudok súdu prvej inštancie, doručený mu dňa 16.07.2021. Uviedol pritom, že odvolanie kvalifikovane doplní po návrate zo zahraničia, konkrétne zo zdravotného pobytu v X., so začiatkom dňa 17.07.2021 a ukončením dňa 21.08.2021, o čom predložil i fotokópie vytlačených leteniek zo dňa 11.07.2021. Následne v podaní zo dňa 30.08.2021, zopakujúc, že pre ospravedliteľný dôvod, spočívajúci v pobyte v X. v období od 17.07.2021 do 22.08.2021, nemohol podať kvalifikovaný opravný prostriedok, požiadal o odpustenie zmeškania lehoty na jeho podanie a odvolanie doplnil.

27. Zohľadniac, že žalobca napadol rozsudok súdu prvej inštancie odvolaním zo dňa 17.07.2021, a teda nebol vylúčený z tohto procesného úkonu, pričom podaním zo dňa 30.08.2021 len dopĺňal dôvody už podaného opravného prostriedku, odvolací súd posúdil jeho žiadosť o odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania ako návrh na odpustenie zmeškania lehoty na doplnenie odvolania, ktoré možno v zmysle § 365 ods. 3 C.s.p. dopĺňať len v zákonnej 15-dňovej lehote na jeho podanie; o tomto návrhu následne rozhodoval.

28. Medzi predpoklady úspešnosti návrhu na odpustenie zmeškania lehoty v zmysle § 122 C.s.p. patrí: 1/ navrhovateľom je subjekt, ktorému patrila určitá lehota a túto zmeškal, b) ospravedlniteľný dôvod zmeškania tejto lehoty, c) podanie žiadosti do 15 dní od odpadnutia prekážky vykonania úkonu a d) pripojenie zmeškaného procesného úkonu k žiadosti. Pokiaľ ide o samotný dôvod zmeškania lehoty, Civilný sporový poriadok nekonkretizuje, čo treba považovať za ospravedlniteľný dôvod na odpustenie zmeškania lehoty, pritom môže ísť o situácie rozmanité, napr. živelná pohroma, nehoda, úraz, závažné rodinné komplikácie alebo náhle ochorenie, vždy však pod podmienkou, že ich dôsledkom bolo vylúčenie možnosti urobiť procesný úkon. Ospravedlniteľným môže byť nielen dôvod vyplývajúci z objektívnych okolností, ale i zavinené konanie alebo opomenutie, pokiaľ ho možno s ohľadom na okolnosti konkrétneho prípadu, podľa ktorých sa posudzuje, hodnotiť za ospravedlniteľné. Pri tomto hodnotení treba zohľadňovať aj subjektívnu stránku situácie, napr. či oprávnená osoba mohla prekážku, resp. dôvod zmeškania lehoty predvídať, prípadne ju odvrátiť, pričom platí, že odpustenie zmeškania lehoty je opatrením výnimočným, pretože narušuje právnu istotu ostatných strán a orgánov, ktorých sa rozhodnutie týka (k tomu aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 7Cdo 330/2014, rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky vo veci sp. zn. 26 Cdo 1650/2015).

29. Vychádzajúc z uvedeného, je zrejmé, že žalobca ako subjekt oprávnený na podanie žiadosti o odpustenie zmeškania lehoty na doplnenie odvolania, túto podal v lehote 15 dní od odpadnutia prekážky (od návratu z pobytu v X. dňa 21.08.2021), pričom k svojmu úkonu pripojil i zmeškaný procesný úkon, t.j. doplnené odvolanie. Pokiaľ išlo o ním uvádzaný dôvod zmeškania, tento odvolací súd v okolnostiach danej veci, nemohol vyhodnotiť za ospravedlniteľný, keďže nemal charakter náhlej a nepredvídateľnej udalosti. Žalobca totiž už pri podaní opravného prostriedku dňa 17.07.2021 mal vedomosť o pobyte v zahraničí, ktorý mal naplánovaný minimálne od 11.07.2021 (viď dátum vystavenia na výtláčku letenky), a teda v čase plynutia lehoty na podanie a doplnenie odvolania, neodcestoval mimo územia Slovenskej republiky neočakávane. Na uvedené pritom nemalo vplyv ani tvrdenie žalobcu, že išlo o pobyt zdravotný, ktorú skutočnosť žalobca napokon nijako a ničím nepreukázal. Zohľadniac i subjektívnu stránku situácie, keď žalobca bol účastný súdneho pojednávania, na ktorom došlo k vyhláseniu meritórneho rozhodnutia, a preto mohol očakávať doručenie jeho písomného vyhotovenia, bolo zároveň v jeho možnostiach osloviť za účelom podania kvalifikovaného opravného prostriedku profesionálneho zástupcu (advokáta), príp. v súčasnej dobe vyspelých informačných technológií patriacich k štandardnému spôsobu komunikácie, ktorý napokon využíval i samotný žalobca (email, elektronická schránka), mohol doplniť svoje odvolanie i zo zahraničia prostredníctvom systému elektronickej komunikácie, príp. i poštou.

30. S poukazom na vyššie uvedené, keď odvolací súd nepovažoval dôvody uvádzané žalobcom za také, ktoré by mali povahu nepredvídateľnosti a neočakávanosti, ale práve naopak, tieto mali povahu vopred naplánovanej cesty, resp. pobytu v zahraničí, a teda nesplnili charakter ospravedlniteľného dôvodu na odpustenie zmeškania procesného úkonu, rozhodol tak, že žalobcovi neodpustil zmeškanie lehoty na doplnenie odvolania. Uvedené malo potom za následok, že v rámci odvolacieho prieskumu odvolací súd vychádzal z odvolania žalobcu zo dňa 17.07.2021, súc viazaný tam uvedenými odvolacími dôvodmi a ich skutkovým vymedzením; pri viazanosti dôvodmi odvolania pritom neprichádzalo do úvahy, aby odvolací súd sám vyhľadával konkrétne vady rozhodnutia alebo postupu súdu prvej inštancie nad rámec tých, ktoré uviedol a špecifikoval žalobca ako odvolateľ. Je notoriou, že k zodpovednému uplatňovaniu vlastných procesných práv patrí totiž požiadavka, aby žalobca ako ten, kto podáva odvolanie, mal jasno v dôvodoch svojej nespokojnosti s rozhodnutím súdu prvej inštancie a tieto následne v odvolaní dostatočne jasne špecifikoval.

31. Vychádzajúc z obsahu odvolania je zrejmé, že žalobca konajúcemu súdu vytykal, že mu nedoručil všetky písomnosti, t.j. písomné podania protistrany (žalovanej), tak, aby sa s nimi mohol riadne oboznámiť a vyjadriť sa k nim, čo považoval za porušenie jeho procesných práv a porušenie práva na spravodlivý proces.

32. Obsah práva na spravodlivý proces je pomerne široký, pričom do jeho rámca patrí i právo na kontradiktórne konanie. Obsahom princípu kontradiktórnosti civilného sporového konania je existencia dvoch proti sebe stojacich sporových strán s kontradiktórnym záujmom na výsledku civilného procesu. Inak povedané, žalobca a žalovaný vyvíjajú procesnú aktivitu smerom k výsledku konania, ktorý by im bol na prospech. Kontradiktórnosť možno vnímať i v užšom zmysle ako možnosť podrobiť procesnej „debate“ všetko, čo v konaní vyšlo najavo. Každá sporová strana má teda právo vyjadriť sa k výsledkom

procesnej aktivity svojho procesného náprotivku, čo zahŕňa nielen právo vyjadriť sa ku skutočnostiam uvádzaným protistranou a k vykonaným dôkazom, ale napokon i k jej právnej argumentácii. Porušenie tohto práva strany sporu postupom súdu predstavuje síce pochybenie súdu, avšak zakladá existenciu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p., spočívajúceho v porušení práva na spravodlivý proces, (len) vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu procesných práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu odôvodňujúcu záver o tom, že celé konanie sa javí ako nespravodlivé; konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania.

33. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že k žalobe žalobcu sa vyjadril intervenient, vystupujúci v tom čase ako žalovaná strana, a to podaním zo dňa 02.03.2009 (č.l. 73-74), ktoré konajúci súd opomenul doručiť žalobcovi. Po vydaní uznesenia zo dňa 30.09.2013, č.k. 11C/131/2006-128, ktorým súd prvej inštancie pripustil zámenu účastníkov konania na strane žalovanej a žalovaným subjektom sa stala Slovenská republika, sa táto vyjadrila k žalobe žalobcu podaním zo dňa 28.11.2013 (č.l. 132-133) a podaním zo dňa 12.02.2014 (č.l. 157-158), ktoré konajúci súd doručoval do sídla žalobcu, hoci v tom čase mu už bola známa i iná adresa žalobcu na doručovanie písomností (ktorú okolnosť uviedol odvolací súd i v zrušujúcom uznesení zo dňa 30.09.2019, sp. zn. 3Co/121/2019). Za tohto stavu sa javí byť dôvodná námietka žalobcu o tom, že súd prvej inštancie mu relevantným procesným postupom nedoručil vyjadrenia protistrany k jeho žalobe v prejednávanej veci. Avšak, z obsahu súdneho spisu odvolací súd zistil a nemohol prehliadnuť, že žalobca, využívajúc práva priznané mu procesným kódexom (§ 44 ods. 1 O.s.p., § 97 ods. 1 C.s.p.) nahliadol do súdneho spisu a v rámci tohto úkonu požiadal o vyhotovenie kópií, a to okrem iného i vyjadrenia pôvodného žalovaného zo dňa 02.03.2009, vyjadrenia žalovanej zo dňa 28.11.2013, ako i jej vyjadrenia zo dňa 12.02.2014 (viď úradný záznam na č.l. 194). Je teda zrejmé, že žalobca mal v dôsledku vlastnej procesnej aktivity k dispozícii vyjadrenia protistrany k žalobe, v ktorých na svoju procesnú obranu uviedla rozhodujúce skutočnosti, mohol sa s nimi relevantne oboznámiť a na tieto následne reagovať, resp. sa k nim vyjadriť, a to nielen písomnou formou, ale i ústne na pojednávaní konajúceho súdu dňa 15.06.2021; napokon, na tomto súdnom pojednávaní žalovaná predniesla rozhodujúcu argumentáciu, obsahovo totožnú s tou uvedenou v jej písomných podaniach, ktorou brojila proti dôvodnosti žaloby žalobcu. Z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 15.06.2021 (č.l. 334-339) pritom vyplýva, že žalobca mal priestor oboznámiť sa s argumentáciou žalovanej, reagovať na ňu, ako i realizovať ďalšie procesné práva priznané mu Civilným sporovým poriadkom. Za tejto procesnej situácie, hodnotiac pochybenie konajúceho súdu pri doručovaní vyjadrení protistrany žalobcovi v kontexte celého priebehu konania, dospel odvolací súd k záveru o nedôvodnosti námietky žalobcu o takom porušení jeho procesných práv zakladajúcich porušenie práva na spravodlivý súdny proces.

34. Pokiaľ ide o ďalšiu odvolaciu argumentáciu, žalobca ňou namietal nesprávne právne posúdenie veci. Podľa súdnej judikatúry nesprávne právne posúdenie veci spočíva v tom, že súd použil na vec nesprávnu právnu normu alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 2MCdo 4/2009). Je zrejmé, že žalobca svoju námietku o nesprávnom právnom posúdení veci bližšie nekonkretizoval, a teda nešpecifikoval konkrétne pochybenie súdu prvej inštancie pri použití, interpretácii alebo aplikácii konkrétnej právnej normy na skutkový stav; odvolanie žalobcu v tejto časti potom neobsahovalo dostatočné vymedzenie, z akého konkrétneho dôvodu, resp. dôvodov, mal konajúci súd dospieť k nesprávnomu právnomu posúdeniu veci, t.j. prečo žalobca považoval jeho rozhodnutie po právnej stránke za nesprávne. Odhliadnuc od uvedeného je odvolací súd toho názoru, že súd prvej inštancie na vec aplikoval zodpovedajúce ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z., ktoré správne a v súlade s ustálenou súdnou judikatúrou vyložil, a následne i náležite, jasne a výstižne, v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 C.s.p. odôvodnil.

35. Pokiaľ žalobca konajúcemu súdu vytýkal, že zmaril vykonanie dokazovania výsluchom svedkov, ktorí zomreli, odvolací súd v prvom rade udáva, že žalobca, s výnimkou p. T. Y. H. L.. P. U., osoby ďalších svedkov nešpecifikoval a neuviedol, k akým skutočnostiam mali títo vypovedať. Zároveň je toho názoru, že úmrtie fyzických osôb pripadajúcich do úvahy ako svedkov v konaní, predstavuje udalosť vis maior, ktorú nemožno v nijakom smere pričítať na vrub súdu. Navyiac, odvolací súd sa stotožnil s názorom konajúceho súdu v tom, že žalobcom navrhované dokazovanie (výsluchom svedkov) by nemalo žiaden vplyv na výsledok sporu, keďže žalobca nepreukázal splnenie všetkých predpokladov pre založenie zodpovednosti žalovanej za škodu, ktorú okolnosť v odvolaní argumentačne nevyvrátil.

36. Pokiaľ žalobca bez spojitosti s prebiehajúcim konaním v odvolaní vytýkal, že súd prvej inštancie nekonal so splnomocnenou advokátkou a diskriminoval ho, tieto námietky nenašli oporu v súdnom spise. Žalobca totiž nezaložil do spisu plnú moc, ktorou by splnomocnil konkrétneho právneho zástupcu (advokáta) svojim zastupovaním a svoje tvrdenia o diskriminácii bližšie nekonkretizoval, preto tieto ostali len v rovine ničím nezodôvodnených a nepodložených tvrdení.

37. A napokon, vo vzťahu k odvolaniu žalobcu spochybňujúceho správnosť výroku rozsudku súdu prvej inštancie o náhrade trov konania intervenienta vystupujúceho na strane žalovanej, odvolací súd udáva, že sa v celom rozsahu stotožnil s právnym názorom konajúceho súdu, ktorý výstižne a vyčerpávajúco vysvetlil dôvody, pre ktoré neaplikoval ustanovenie § 257 C.s.p. na rozhodnutie, keďže v danej veci nezhliadol dôvody hodné osobitného zreteľa. Ich danosť nemožno pritom vyvodiť len z tvrdenia žalobcu o nedobromyseľnom a špekulatívnom vstupe intervenienta na strane žalovanej do konania, ktoré ani nemá oporu v obsahu súdneho spisu, resp. v procesných úkonoch intervenienta a jeho zástupcu.

38. Odvolací súd v prvom rade udáva, že pokiaľ mala žalovaná strana v konaní úspech, patril jej v zmysle zásady úspechu (§ 255 ods. 1 C.s.p.) nárok na náhradu trov konania, ak jej nejaké trovy v konaní vznikli. Rovnaký nárok na náhradu trov konania potom patril i intervenientovi, ktorý ju v spore podporoval (za použitia analógie podľa článku 4 ods. 1 C.s.p., vid' i rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.11.2017, sp. zn. 7Cdo 204/2014), za predpokladu, že by nebol dôvod zohľadniť existenciu okolností hodných osobitného zreteľa v zmysle § 257 C.s.p. Aplikácia predmetného ustanovenia pritom prichádza do úvahy celkom výnimočne, keď výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach prejednáwanej veci, ako aj v okolnostiach na strane strán sporu. Pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa treba prihliadať na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery zúčastnených strán/intervenienta a tiež na okolnosti, ktoré ich viedli k uplatneniu práva na súde a ich postoj v konaní. Nepriznanie náhrady trov konania musí zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a jedným z rozhodujúcich kritérií je aj to, aby sa takéto rozhodnutie nejavilo ako neprimeraná tvrdosť voči strane sporu/intervenientovi a aby neodporovalo dobrým mravom.

39. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že dôvodom vstupu intervenienta na strane žalovanej do konania, ktorý vstup súd prvej inštancie pripustil uznesením zo dňa 10.09.2020, č.k. 11C/131/2006-276, bol jeho právny záujem na výsledku sporu spočívajúci v možnosti uplatnenia regresného nároku žalovanej voči nemu ako súdnemu exekútorovi, v prípade jej neúspechu v konaní. Právny záujem intervenienta na strane žalovanej na výsledku sporu ako hlavné kritérium jeho účasti v konaní nemožno v okolnostiach veci považovať za špekulatívny, prípadne nedobromyseľný, nakoľko tento vychádza z platnej právnej úpravy zákona č. 514/2003 Z.z. (§ 22). Pokiaľ v súvislosti s osobou intervenienta žalobca namietal, že hoci má vysokoškolské právnické vzdelanie, nechal sa v konaní zastupovať právnym zástupcom (advokátom), odvolací súd udáva, že súdna judikatúra je už dlhodobo ustálená v tom, že strana sporu, ktorá disponuje vysokoškolským právnickým vzdelaním a vykonáva i činnosť advokácie, pokiaľ sa v súdnom konaní domáha svojho nároku vyplývajúceho ako z jeho podnikateľskej činnosti, tak i zo súkromnoprávneho vzťahu, resp. vystupuje v takýchto vzťahoch na strane žalovanej, má právo dať sa v konaní zastupovať advokátom, ktorého si zvolí (vid' uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.10.2013, sp. zn. 3 MCdo 30/2012); tento záver možno potom vzťahovať i na intervenienta vystupujúceho v konaní, ktorý hoci má odborné právnické vzdelanie, bol rovnako oprávnený zvoliť si za účelom hájenia svojich práv kvalifikovaného zástupcu (advokáta).

40. S poukazom na vyššie uvedené a jeho sumarizáciou odvolací súd uzatvára, že žalobca v odvolaní neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktorými by preukázal nesprávnosť napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a ktoré by boli spôsobilé prívodiť jeho zmenu, a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p. ako vo výroku vecne správny.

41. Odvolací súd rozhodol o nároku na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanej, ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech, nepriznal nárok na ich náhradu voči žalobcovi, nakoľko z obsahu spisu vyplýva, že jej v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli. Odvolací súd priznal intervenientovi na strane žalovanej plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi, keďže tento nebol v odvolacom konaní úspešný.

42. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).